

Arrest

nr. 41 848 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Spaanse nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 december 2008 samen met zijn vrouw en hun twee kinderen.

Op 25 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als werknemer of werkzoekende.

Verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 24 mei 2009 de volgende documenten over te leggen: zijn arbeidscontract en een werkgeversattest bijlage 19bis.

Op 18 maart 2009 vragen verzoekers echtgenote N.E.M., verzoekers zoon B.H., en verzoekers dochter W.H., allen van Marokkaanse nationaliteit, een verblijfskaart aan als familielid van een burger van de Unie in functie van verzoeker, respectievelijk als echtgenote en als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 16 april 2009 worden alle vereiste documenten door verzoeker overgemaakt.

Op 15 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als werknemer (E-kaart).

Op 8 december 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de stad Antwerpen waarin deze laatste wordt verzocht verzoeker uit te nodigen om binnen de maand bewijsstukken voor te leggen van zijn tewerkstelling of van een inschrijving als werkzoekende, dit in het kader van een controle van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42*bis*, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2009 wordt verzoeker door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen uitgenodigd voormelde bewijsstukken over te maken.

Op 22 december 2009 maakt verzoeker een attest van het OCMW, een attest van de RVA en een inschrijvingsbewijs van de VDAB over.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker was tewerkgesteld van 10 maart 2009 tot 28 juni 2009 (Dimona-resultaat).

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H. A., M.

geboren te (...), op (in) (...)

van Spaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was van 10.03.2009 tot 28.06.2009 en sindsdien werkloosheidsuitkering krijgt. Betrokkene werkte dus niet meer dan 1 jaar in België.

Overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene daaropvolgend nog gedurende zes maanden als werknemer beschouwd. Deze zes maanden zijn inmiddels verstreken, waardoor betrokkene niet meer kan beschouwd worden als werknemer en er overeenkomstig artikel 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens ten aanzien van verzoekers echtgenote en twee kinderen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers twee kinderen, het bevel tot terugbrenging. Deze bevelen worden op 17 februari 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 24 februari 2010 richt de raadsman van verzoeker een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij verzoekt om de herziening van verzoekers dossier en de aflevering van verzoekers

verblijfsvergunning op basis van in bijlage gevoegde stukken, namelijk een attest van de RVA, een werkloosheidsbewijs (C4), een verklaring van het OCMW, een inschrijvingsbewijs van de VDAB, bewijs van sollicitaties, inschrijving voor Nederlandse taallessen en een Spaans diploma wegenbouw.

Het beroep van de echtgenote van verzoeker, evenals de beroepen van zijn twee kinderen, elk in hun eigen naam, tegen de te hunnen opzichte genomen beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, zijn gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder de nummers 50 613, 50 627 en 50 636.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie op waarbij zij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betwist. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht

Het is een feit dat verzoeker alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken.

Dat verzoeker inderdaad gedurende drie maanden gewerkt heeft, doch dat hij, gezien de economische crisis ontslagen werd, bij gebrek aan werk.

Dat verzoeker zich eveneens ingeschreven heeft bij de VDAB en Nederlandse taalcursussen gevolgd heeft, doch (voorlopig) tevergeefs.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoeker het verblijfsrecht te beëindigen en hem een bevel te geven om het land te verlaten, terwijl hij daarentegen alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken, en om aan het werk te blijven, doch dat dat, jammer genoeg, door de economische crisis, niet mogelijk is gebleken om aan het werk te blijven, waardoor hij ontslagen werd bij gebreke aan werk.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoeker het verblijfsrecht beëindigt en hem een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat het onderdeel van het middel waar verzoeker de schending van de motiveringsplicht opwerpt, niet ontvankelijk is daar verzoeker geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. De loutere verwijzing van verzoeker naar *“de motiveringsverplichting”* voldoet volgens verwerende partij niet aan deze vereiste daar een dergelijke algemene verwijzing zonder dat een of

meer wetsbepalingen of rechtsregels als geschonden worden aangeduid, geen voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uitmaakt opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel. Ten overvloede merkt verwerende partij op, bij citering van de bestreden beslissing, dat deze ten genoegen van recht met redenen werd omkleed en dat deze redenen de beslissing draagkrachtig ondersteunen. Bij citering van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet duidt verwerende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft beslist dat het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden beëindigd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft volgens verwerende partij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en dit conform de toepasselijke rechtsregels. Verwerende partij merkt daarbij op dat de loutere bewering dat verzoeker alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken hieraan geen afbreuk doet en dat verzoeker bovendien erkent dat hij slechts gedurende drie maanden heeft gewerkt en sedertdien werkloos is zodat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet betwist. Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker daarbij evenmin kan voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht het nodige onderzoek heeft gedaan om te controleren of verzoeker nog voldeed aan de voorwaarden voor de uitoefening van een verblijfsrecht als werknemer, dit geheel conform artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Daar is gebleken dat verzoeker slechts van 10 maart 2009 tot 28 juni 2009 was tewerkgesteld en sindsdien een werkloosheidsuitkering krijgt, werd hij nog voor een periode van zes maanden als werknemer beschouwd en werd, gelet op de gegevens waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op 4 februari 2010 terecht een beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker genomen en dit zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting. Verwerende partij stelt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer, dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens de bestreden beslissing hem werd betekend. Verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing slechts een beoordeling is van de verblijfsstoestand van verzoeker en dat bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet geldt. Verwerende partij meent dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook terecht heeft beslist om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Tenslotte geeft verwerende partij nog aan dat verzoeker op 24 februari 2010 een nieuwe aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer heeft ingediend.

3.3. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de motiveringsverplichting.

Verzoeker betwist geenzins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat hij slechts drie maanden heeft gewerkt, dat hij werd ontslagen en sindsdien nog geen nieuw werk kon bekomen, maar hij uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker van Spaanse nationaliteit heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als werknemer.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een

document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42*bis*, 42*ter* en 42*quater* van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt verwezen naar artikel 42*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

*"§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

(...)

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

(...)"

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker als burger van de Unie minder dan één jaar heeft gewerkt in België, dat de periode van zes maanden, binnen de welke verzoeker het statuut van werknemer nog kan behouden, inmiddels is verstreken zodat verzoeker niet meer als werknemer kan worden beschouwd en dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in België in de hoedanigheid van burger van de Unie. Verzoeker ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Verzoeker voert echter aan dat hij alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken en om aan het werk te blijven doch dat hij gezien de economische crisis werd ontslagen, dat hij zich heeft ingeschreven bij de VDAB en dat hij Nederlandse taalcursussen heeft gevolgd. Verzoeker is van mening dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met voormelde gegevens en bijgevolg een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker door zomaar het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De Vreemdelingenwet schrijft in casu in artikel 42*bis*, § 1 aldus uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval, naar aanleiding van een controle door de staatssecretaris of zijn gemachtigde, niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in het Rijk. Verzoeker is als burger van de Unie overeenkomstig artikel 42*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. De periode van ten minste zes maanden binnen dewelke de burger van de Unie het statuut van werknemer niettemin kan behouden, is verstreken. Nu uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het werkgeversattest van 16 april 2009 dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft voorgelegd, het Dimona-resultaat van 12 november 2009 en het attest van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening te Antwerpen, duidelijk blijkt dat verzoeker als burger van de Unie aanvankelijk voltijdse arbeid verrichtte in België vanaf 10 maart 2009 en dit voor onbepaalde duur doch dat er op 28 juni 2009 een einde is gekomen aan verzoekers tewerkstelling, dat verzoeker vanaf 29 juni 2009 werd toegelaten tot het recht op werkloosheidsuitkeringen/wachttuitkeringen van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening te Antwerpen en dat de periode van ten minste zes maanden binnen dewelke

verzoeker het statuut van werknemer nog kon behouden, is verstreken, volstaat het dat wordt verwezen naar deze omstandigheden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist en in huidig verzoekschrift zelf het volgende te kennen geeft: *“Dat verzoeker inderdaad gedurende drie maanden gewerkt heeft, doch dat hij (...) ontslagen werd (...)”* en *“(…) dat verzoeker alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken”*. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dus wel degelijk rekening gehouden met de stukken van het dossier.

3.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij alle mogelijke middelen heeft aangewend om aan werk te geraken en om aan het werk te blijven, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd en dus niet afdoende is om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Daarenboven wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker uitgegaan is van de juiste feiten of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu niet het geval is.

Uit punt 3.3. is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle stukken van het dossier, dus ook met verzoekers inschrijving bij de VDAB. Er diende niet afzonderlijk gemotiveerd te worden over dit stuk. De informatie inzake de taalcursus die verzoeker heeft gevolgd, werd aan het bestuur voorgelegd na de bestreden beslissing zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden.

3.5. Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoeker en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijke en juridische motieven erin weergegeven en diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen verdere motieven op te nemen inzake de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker toont aldus met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving alsmede naar aanleiding van de controle door de staatssecretaris of zijn gemachtigde, of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en de mogelijkheid heeft gekregen om dit met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.7. In de mate waarin verzoeker bij de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *“Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoeker het verblijfsrecht te beëindigen (...)”*, de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoeker minder dan één jaar heeft gewerkt in België en dat de periode van ten minste zes maanden, binnen de welke verzoeker het statuut van werknemer nog kan behouden, inmiddels is verstreken zodat verzoeker niet meer als werknemer kan worden beschouwd en dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in België in zijn hoedanigheid van burger van de Unie, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET